

Weduwe Meis wil liever een plaquette dan een standbeeld voor communistisch voorman

„Zonde, dat Fré pas na zijn dood wordt geëerd”

■ GRONINGEN – „Zonde dat je pas na je dood wordt geëerd! Na je dood is iedereen blijkbaar pas een goed mens. Toen Fré nog leefde konden sommige mensen z'n bloed wel drinken. Maar dat is altijd het geval. Het is jammer, maar het kan blijkbaar niet anders.”

Door **Tammo Beishuizen**

Sinds bekend is geworden dat de gemeente Pekela een kunstzinnig monument voor Fré Meis wil realiseren gaat de telefoon onophoudelijk bij Christine Meis-Bakker (80), de weduwe van de voormalige stakingsleider, politicus en communist. „Vrienden, kennissen en oud partijgenoten bellen mij op om me te feliciteren. Natuurlijk is het leuk al die aandacht, maar ik vind het eigenlijk te laat. Al die aandacht had Fré tijdens z'n leven moeten krijgen”, zegt de sinds 1947 in de stad-Groningen woonachtige mevrouw Meis.

Het idee van de Pekelder burgemeester Meindert Schollema om een kunstzinnig object te maken ter nagedachtenis aan de actieleider in Oost-Groninger strokarton, is ondanks de vele media aandacht, bij mevrouw Meis in goede aarde gevallen. Ze heeft de laatste dagen talloze telefoontjes van kennissen en vrienden gehad. „Ze waren louter positief. Emotioneel heb ik er soms moeite mee. Laatst hadden we ook al de start voor het maken van de documentaire over Fré. Al die aandacht is mooi, maar het wordt mij soms ook wel een beetje teveel.”

Van al te veel poespas houdt ze ook niet. We zijn maar gewone arbeiderskinderen. En dat zijn we altijd gebleven ook. Dat verandert nooit meer. We hadden en hebben nog steeds een he-

▲ Een vertrouwd beeld: Fré Meis spreekt in Zaal Saker in Oude Pekela de kartonarbeiders toe.

Foto: Archief Winschoter Courant

kel aan mensen ophemelen.”

Een ding weet ze pertinent zeker. Een groot beeld van haar man ziet ze niet zitten. „Dat is te

veel van het goede.” Ze voelt meer voor een plaquette. „Het zou mooi zijn als een dergelijke denksteen wordt geplaatst bij de Wedderklap

(een brug over het Pekelder Hoofddiep in het centrum van Oude Pekela/red). Daar op die plek heeft Fré z'n eerste stakingsacties geleid. Ik heb de foto's nog waarop hij staat. Het lijkt me passend als ze daar iets mee doen.”

Op Eerste Kerstdag wil ze het plan van de gemeente Pekela met haar zoon bespreken. „Hij zal ook wel positief tegenover het idee staan. Maar nogmaals, we willen niet al te veel poespas.”

Mevrouw Meis zegt verder het tijdstip van de onthulling van het kunstobject, gepland in december 2002, tien jaar na de dood van Fré Meis, erg laat te vinden. „Ik begrijp waarom ze dat tijdstip hebben gekozen, maar het duurt nog zo lang. In twee jaar tijd kan er zoveel gebeuren. Ik ben nu ook al weer tachtig jaar, nog gezond, maar er kan van alles gebeuren. En ik zou de onthulling graag willen meemaken. Maar ik begrijp ook dat het enige voorbereiding kost.”

Mevrouw Meis wil dus graag meewerken aan de totstandkoming van het kunstobject, maar zegt het object uiteindelijk wel te willen keuren. „Het moet toch een mooi kunstwerk worden.”

Dat er nu dus in Pekela een kunstobject ter nagedachtenis van haar man wordt gerealiseerd vindt ze mooi, maar al te vroeg juichen wil ze ook weer niet. Ooit, een aantal jaren geleden gingen er in de stad Groningen stemmen op om in de wijk De Held een straat te vernoemen naar Fré Meis. „Er woonden destijds veel oudere mensen in die wijk. In diverse blaadjes en wijkkranten werd voorgesteld om Fré te benoemen. Het is er nooit van gekomen. Nu hoeft het ook niet meer. Ach, eigenlijk is Oude Pekela de juiste plek voor een eerbetoon. Ik wacht het telefoontje van de gemeente maar rustig af.